

QÜESTIÓ DE DISTÀNCIES O ALLÒ DE MAHOMA I LA MUNTANYA

Mireu quin nom més bonic porta la nostra entitat: «...de Catalunya i de Balears». I ara contempleu un mapa. Les Illes Balears? Mallorca? Bé però, no són també illes Menorca i Eivissa? Catalunya? Mireu el mapa. Veureu grans espais on l'Acadèmia és desconeguda. El nostre país és petit però per l'Acadèmia encara ho és més. Comarques importants com l'Alt Urgell, els Pallars, la Terra Alta, la Cerdanya, per citar-ne només algunes, queden molt lluny de qualsevol centre operatiu acadèmic (una filial) o universitari. Gran nombre de companys es veuen obligats a una contínua auto-didàctica, sense biblioteques al seu abast, sense contactes amb experts en determinades matèries, sense res.

Si l'Acadèmia vol fer honor al seu nom ha d'omplir aquests buits, de totes a totes.

Un intent molt interessant en aquest sentit han estat les Reunions Anuals. Començades aviat farà 20 anys, el 1961, tingueren de moment un gran èxit. Aplegaren un gran nombre de companys que es traslladaven a centres comercials per a discutir-hi temes mèdics en forma de simposium i de taules rodones, essent aquestes últimes organitzades per les diferents Associacions de l'Acadèmia.

S'aprofitava l'avinentesa per a crear a cada lloc una filial de l'Acadèmia, amb la missió de fer permanent aquella inquietud d'aproximació i col·laboració.

Aviat però es va veure que la fórmula no reexia massa. La fundació de filials era moltes vegades més teòrica que pràctica i moltes d'elles només existien en el paper. No citem noms.

L'últim gran èxit de públic fou la Reunió de l'Alguer, al 1969, però era evident que l'atractiu patriòtic-turístic va ser la veritable motivació per la majoria de gent (més de tres centes persones) que hi van anar. La prova està en que a partir de l'any següent (Reunió a Sitges) l'assistència i l'interès minvaren ràpidament fins a nivells irrisoris.

La fórmula de deixar que fossin les Filials que organitzessin la Reunió i ho fessin sobre tot amb l'aportació científica local, ha tingut poc èxit.

Per altra banda els programes de formació continuada, idea magnífica i de realització necessària, només es segueixen en determinades filials. I en tot cas continuen quedant abandonades aquelles comarques que citàrem abans.

Què fer doncs?

Bé, la Junta de l'Acadèmia està preocupada per aquesta qüestió i algú membre de la mateixa ha recordat allò de Mahoma i la muntanya. Ha conegut països on es porta a domicili l'ajuda informativa que necessiten llocs, comarques i companys aïllats. Ha sorgit la idea de que una cosa un xic semblant es podria fer també a casa nostra. En una paraula, s'ha proposat la creació del que en termes bèl·lics podria dir-se una mena de comando o de grup d'acció que fes unes anades ràpides a llocs clau per comentar sense academicismes i sense postures doctorals, els problemes que la pràctica de la medicina pot posar als companys allunyats. No es tractaria de que es desplaressin «savis». Els components haurien de ser gent jove, amb vocació de servei i amb dots pedagògics, que haurien d'ésser remunerats. És clar, les exposicions haurien de ser curtes, clares i d'interès pràctic immediat.

S'haurien d'estudiar les rutes a seguir i els llocs on es podrien aplegar amb facilitat els metges de la rodalia. S'hauria de contactar primer amb ells i elaborar un programa de xerrades. S'hauria de...

Bé, de moment no passa d'una idea llençada amunt. Serà capaç de volar? Se l'endurà el vent?

¿Què en penseu?

F. COROMINAS I BENET